

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/30/2019
Identifikačné číslo spisu: 4415010257
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4415010257.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného J. G. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o dovolaní obvineného J. G. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Matúša Bereseckého proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 6. septembra 2018, sp. zn. 4To/17/2018, na neverejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. G. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 15. novembra 2017, sp. zn. 2T/74/2015, bol obvinený J. G. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

dňa 4. septembra 2014 vo večerných hodinách kúpil bez povolenia od bližšie nezistenej osoby v meste Š. metamfetamín o hmotnosti 3,814 g s priemernou koncentráciou 44,2 % hmotnostných, čo zodpovedá najmenej 42 obvykle jednorazovým dávkam drogy v hodnote 228,84 eur, a tento prechovával v plechovej krabičke vo vrecku svojej vetrovky až do 21.10 hod. toho istého dňa, kedy viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 106 RG, EČ: I.-XXX J., na ceste N. pri križovatke Č., a bol medzi obcou Š., časť W., a Š. zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Nové Zámky z dôvodu spáchania dopravného priestupku, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok,

pričom tento konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Komárno z 23. januára 2003, sp. zn. 2T/192/2002, právoplatným 11. apríla 2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra z 11. apríla 2003, sp. zn. 2To/52/2003, uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234

ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a trestného činu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody 30 mesiacov so zaradením na výkon trestu do I. NVS.

Podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona [za nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a za zistenia priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona], § 42 ods. 1 Trestného zákona a podľa zásad uvedených v § 41 ods. 2 Trestného zákona bol za to obvinený J. G. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň, podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona bol obvinenému J. G. uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 3 (tri) roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obvinenému J. G. aj trest prepadnutia vecí, a to plechovej krabičky s nápisom "Café Crème, Filter & Flavour Cigars," ktorá vec sa nachádza v úschove na OR PZ Nové Zámky, a podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona súčasne vyslovil, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Okresný súd ďalej podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený obvinenému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Levice z 3. marca 2015, sp. zn. 1T/11/2015, obvinenému doručeným 6. marca 2015 a právoplatným 17. marca 2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Napokon, podľa § 73 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a § 74 ods. 1 Trestného zákona bolo obvinenému J. G. uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Na podklade odvolania obvineného J. G. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Nitre uznesením zo 6. septembra 2018, sp. zn. 4To/17/2018, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného J. G. zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený J. G. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Za zásadné porušenie svojho práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] obvinený, vychádzajúc zo znenia § 252 ods. 3 Trestného poriadku, označil skutočnosť, že hoci uňho nebol daný žiaden z uvedeným ustanovením predvídaných dôvodov konania hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného a ani sám nepožiadala, aby sa verejné zasadnutie (pozn. súdu: správne hlavné pojednávanie) konalo bez jeho neprítomnosti (pozn. súdu: zrejme myslel prítomnosti), okresný súd, napriek jeho práceneschopnosti a žiadosti o odročenie pojednávania (pozn. súdu: správne hlavného pojednávania), vo veci pojednával. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 2 ods. 7, ods. 9 Trestného poriadku, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, upravujúce základne zásady trestného konania, k porušeniu ktorých podľa jeho názoru uvedeným postupom súdu prvého stupňa došlo.

Z toho istého dôvodu považoval obvinený za naplnený aj dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Uvedený postup súdu prvého stupňa zakladá podľa obvineného aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 (pozn. súdu: správne má byť ods. 1) písm. g) Trestného poriadku.

K naplneniu tohto dovolacieho dôvodu došlo podľa obvineného aj tým, že súd sa pri uznaní jeho viny opieral o dôkazový materiál, ktorý bol získaný nezákonne, a to nezákonným zákrokom polície (OR PZ Nové Zámky), na preukázanie ktorého navrhoval vypočuť svedka K. G.. Dokazovanie ohľadom

spôsobu, akým boli zaistené dôkazy, výsluchom menovaného svedka však nebolo vykonané, čo obvinený vnímal ako ďalšie mimoriadne významné porušenie zákona. Dodal, že nebol vypočutý ani svedok Y. W., o ktorom sa tiež domnieval, že by vedel povedať, ako bol získaný dôkazový materiál a ako policajti postupovali pri jeho získaní. Uzavrel, že dôkazy vykonávané pred súdom neboli vykonané zákonným spôsobom v zmysle § 2 ods. 18, ods. 19 Trestného poriadku, dôvodiac tým, že svedok K. G. nebol vypočutý v priebehu konania na prvostupňovom súde, a zároveň prezentujúc svoje presvedčenie, že jeho výpoveď z prípravného konania je v konaní pred súdom použiteľná.

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal právnu kvalifikáciu skutku podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, majúc za to, že takéto právne posúdenie nie je odôvodnené nielen skutkovou vetou napadnutého rozsudku, ale nenachádza oporu ani vo vykonanom dokazovaní. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania i rozsudku je zrejmé, že drogu držal pre vlastnú potrebu, že bol jej konzumentom, s čím korešponduje aj záver súdu o uložení protitoxikomanického liečenia.

Obvinený sa nestotožnil ani s použitím § 38 ods. 2 až 5 (pozn. súdu: bez špecifikácie právneho predpisu, zrejme mal na mysli Trestný zákon). Použitie týchto zákonných ustanovení považoval za nezákonné z dôvodu, že súd prvého stupňa neprihliadol na to, že skutok, z ktorého bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Komárno z 23. januára 2003, sp. zn. 2T/192/2002, právoplatným 11. apríla 2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra z 11. marca (pozn. súdu: správne malo byť apríla) 2003, bol spáchaný pred viac ako 15 rokmi. Podľa jeho názoru preto súd pri ukladaní trestu nemal prihliadať na predchádzajúce spáchanie, respektíve odsúdenie za zločin.

Bez podriadenia pod niektorý z dovolaní uplatnených dovolacích dôvodov, obvinený namietal aj tvrdenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, v zmysle ktorého mal v koženej bunde drogu v objeme 5 ml. Uvedené označil za nepravdivé s poukazom na to, že táto nádoba nebola nájdená uňho, ale až následne pri ňom, t.j. že droga bola nájdená v jeho blízkosti, ale nemal ju pri sebe.

Vzhľadom na uvedené obvinený J. G. navrhol, aby dovolací súd vyhovel dovolaniu a rozsudkom vyslovil, že sa zrušuje uznesenie Krajského súdu v Nitre zo 6. septembra 2018, sp. zn. 4To/1/2018 (pozn. súdu: správne má byť 4To/17/2018), a aj rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 15. novembra 2017, sp. zn. 2T/74/2015, a konanie, ktoré im predchádzalo, ako aj ďalšie rozhodnutia, obsahovo nadväzujúce na tieto rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a aby dovolací súd prikázal Okresnému súdu Nové Zámky, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného J. G. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky úvodom svojho vyjadrenia k dovolaniu obvineného J. G. zrekapitulovala priebeh doterajšieho konania i obsah podaného dovolania a následne vyslovila presvedčenie, že nebol naplnený ani jeden z uvedených dovolacích dôvodov.

Na margo dovolateľom vznesených námietok uviedla, že prvostupňový súd nepochybil, keď konal v jeho neprítomnosti, pretože na postup podľa § 252 ods. 2 Trestného poriadku boli splnené podmienky, čo vo svojom rozhodnutí konštatoval aj odvolací súd. Rovnako trvala na tom, že vykonané dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom pri dodržaní kontradiktórnosti konania a že zo strany súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu práv obvineného na obhajobu.

Vo vzťahu k namietanému právnemu posúdeniu skutku vyjadreného v skutkovej vete napadnutého rozsudku pripomenula, že znaleckým posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava bolo preukázané, že množstvo zaistenej drogy predstavuje najmenej 42 obvyklých jednorazových dávok drogy, čo s ohľadom na § 135 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona odôvodňuje právnu kvalifikáciu konania obvineného podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona.

V reakcii na námietku nevypočutia svedka K. G., podriadenú dovolateľom pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, okresná prokurátorka poukázala na to, že prvostupňový súd postupoval v tomto prípade podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, keďže podmienky ustanovené označeným ustanovením Trestného zákona pre prečítanie zápisnice o výpovedi svedka boli, vzhľadom na to, že menovaný svedok bol v prípravnom konaní vypočutý po vznesení obvinenia a obvinenému bolo umožnené sa tohto úkonu zúčastniť, čo tento nevyužil, splnené. Zároveň zdôraznila, že súd odmietol opakovať tento dôkaz, pretože otázky, ktoré chcel obvinený klásť svedkovi, nesúviseli s prejednávanou vecou. Doplnila, že svedok sa bez ospravedlnenia na hlavné pojednávanie nedostavil a nepodarilo sa ho ani predviesť. Vo vzťahu k svedkovi Y. W. poukázala na to, že obvinený ho nenavrhol vypočuť.

Napokon, citujúc § 38 ods. 5 Trestného zákona, okresná prokurátorka vyslovila, že pre jeho aplikáciu nie je rozhodujúce, kedy k odsúdeniu došlo, ale len či bolo zahladené.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prezentovala názor, že dovolacie dôvody nie sú dané, a preto navrhla, aby dovolací súd na verejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Výjadrenie okresnej prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky podané k dovolaniu obvineného a súdom prvého stupňa doručené obvinenému i jeho obhajcovi Mgr. Matúšovi Bereseckému, zostalo zo strany dovolateľa (obvineného J. G.), ktorý sa k nemu nevyjadril ani prostredníctvom svojho obhajcu, bez odozvy.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného J. G. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

K tomu sa vzhľadom na povahu obvineným vznesených dovolacích námietok a ním realizovanú ich subsumpciu pod jednotlivé z uplatnených dovolacích dôvodov žiada dodať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného

poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. To znamená, že ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku možno dovolanie podať v prípade, ak v dôsledku nerešpektovania ustanovení zákona o konaní hlavného pojednávania alebo verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného (bez splnenia zákonných podmienok) došlo k závažnému porušeniu práva

obvineného zúčastniť sa na konaní pred súdom. Účelom ustanovení upravujúcich prítomnosť obvineného na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí je zabezpečiť dodržiavanie jeho práv a povinností zakotvených v Trestnom poriadku, a to najmä, že obvinený má právo zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a verejnom zasadnutí o odvolaní, má právo vyjadriť sa ku každému dôkazu, má právo na záverečnú reč a právo posledného slova a v konaní o odvolaní má právo ako posledný predniesť konečný návrh a pod.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dokazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Pokiaľ sa obvinený domáhal vyslovenia záveru o naplnení dovolacieho dôvodu ustanoveného § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu vykonania hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, dovolací súd, uznávajúc, že obsahom práva na obhajobu, ktoré je prvkom spravodlivého procesu, je aj možnosť obvineného realizovať osobne a tiež prostredníctvom obhajcu oprávnenia vyplývajúce mu z § 34 a nasl. Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní, považoval za žiaduce, s ohľadom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (podobne R 6/2011), predovšetkým konštatovať, že odňatie tejto možnosti vykonaním hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného bez toho, aby boli pre takýto postup splnené zákonné podmienky, napĺňa dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, ktoré je k § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v pomere špeciality, a preto, hoci takýto nezákonný postup v sebe nepochybne zahŕňa aj zásadné porušenie práva na obhajobu, záver o naplnení dovolacieho dôvodu aj podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku neprichádza v takomto prípade do úvahy.

Na druhej strane dovolacie námietky obvineného, založené na tvrdení o nevyhovení konajúcich súdov ním uplatneným návrhom na doplnenie dokazovania - výsluchom svedkov K. G. a Y. W., dovolateľom formálne subsumované pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, posúdil dovolací súd z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z ich obsahového vymedzenia síce vyplýva, že tieto sú vo svojej podstate vyjadrením nesúhlasu obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania i spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi, prezentovaným v odôvodneniach ich rozhodnutí, a teda sa vyznačujú rýdzo skutkovým charakterom, vo vzťahu ku ktorému najvyšší súd v kontexte dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku opakovane pripomína, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ako ani vlastné hodnotenie dôkazov nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, keďže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva, avšak zároveň, majú na zreteli, že obsahom práva na obhajobu je aj právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa takýmito návrhmi adekvátne zaoberať, a teda najneskôr pred meritórnym rozhodnutím im buď vyhovieť alebo ich odmietnuť, respektíve rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, je potrebné pripustiť, že za istých okolností môže dôjsť k zásadnému porušeniu práva na obhajobu aj v súvislosti s neakceptovaním návrhu obvineného na vykonanie, respektíve doplnenie dokazovania. Bolo by tomu tak vtedy, ak by o takom návrhu nebolo rozhodnuté alebo by bol návrh na dokazovanie odmietnutý bez náležitých dôvodov, t.j. najmä bez zrozumiteľného a presvedčivého vysvetlenia nemožnosti vykonania dokazovania, respektíve nadbytočnosti a nepotrebnosti jeho doplnenia. V takých prípadoch by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, a teda aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd v súvislosti s námietkami obvineného, vyčítajúcimi súdom, že nepristúpili k vykonaniu ním navrhovaných dôkazov - výsluchu svedkov K.Š. G. a Y. W., skúmal len, či o týchto bolo kvalifikovaným spôsobom rozhodnuté, pričom zistil, že v prejednávanom prípade nenastala ani jedna z vyššie popísaných situácií, odôvodňujúcich prijatie záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu.

Výpočet svedka K. G. na hlavnom pojednávaní navrhovala už v podanej obžalobe prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky a v priebehu konania pred súdom prvého stupňa opakovane i obvinený. Okresný súd preto menovaného svedka predvolal na hlavné pojednávanie konané 15. októbra 2015 a následne aj 1. decembra 2016, na ktoré sa však tento, napriek tomu, že doručenie predvolaní mal v oboch prípadoch riadne vykázané, bez ospravedlnenia nedostavil. Na hlavnom pojednávaní konanom 7. júna 2017 predsedníčka senátu s ohľadom na uvedené i skutočnosť, že aj opakované žiadosti súdu o predvedenie menovaného svedka na hlavné pojednávanie nariadené na 19. novembra 2015, 13. januára 2016, 8. februára 2017, 12. apríla 2017 a 7. júna 2017 zostali bezúspešné, uznesením vyhláseným podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku (č. l. 279 spisu) rozhodla o vykonaní navrhovaného dôkazu (výsluchu svedka K. G.) prečítaním zápisnice o jeho výsluchu z prípravného konania. Ako potom vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 24. augusta 2017, súd prvého stupňa sa v nadväznosti na svoj predchádzajúci postup vysporiadal s obvineným opätovne vzneseným návrhom na doplnenie dokazovania osobným výsluchom svedka K. G. po procesnej stránke správne, keď tento uznesením vyhláseným (a odôvodneným poukazom na to, že dôkaz výsluchom menovaného svedka už na hlavnom pojednávaní bol vykonaný, a to prečítaním zápisnice o jeho výsluchu) na hlavnom pojednávaní (č. l. 300 spisu) podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Navyše, odôvodnenie odmietnutia uvedeného návrhu obvineného na doplnenie dokazovania sa premietlo i do rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom tento explicitným spôsobom vyjadril dôvod, pre ktorý mu nevyhovelo. Dovolací súd k tomu len pre úplnosť dodáva, že ďalšie okolnosti, pre ktoré súd prvého stupňa nemohol vyhovieť tomuto návrhu obvineného na doplnenie dokazovania a ktoré spočívali v bezvýslednosti úsilia okresného súdu o zabezpečenie prítomnosti menovaného svedka na hlavnom pojednávaní, sú evidentné z obsahu súdneho spisu a obvinenému boli známe.

Skutočnosti zodpovedá, že súd prvého stupňa nerozhodol o návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom svedka Y. W., avšak takýto návrh v konaní pred súdom prvého stupňa nebol žiadnou zo strán konania ani vznesený.

Vo vzťahu k odvolaciemu konaniu zo spisového materiálu bez pochybností vyplýva, že na prípadné konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu nevysporiadania sa súdu s návrhmi obhajoby na doplnenie dokazovania nebol splnený ani základný predpoklad, spočívajúci vo vznesení návrhov na doplnenie dokazovania procesne relevantným spôsobom, respektíve v zotrvaní obhajoby na takýchto návrhoch. Dovolací súd zistil, že po predložení trestnej veci obvineného súdu druhého stupňa na rozhodnutie o obvineným podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, obvinený adresoval krajskému súdu písomný návrh na doplnenie dokazovania vykonaním výsluchu svedkov K. G. a (v rozpore s tvrdením okresnej prokurátorky) i Y. W. (č. l. 428 spisu), avšak v závere verejného zasadnutia dňa 6. septembra 2018 procesné strany (vrátane obvineného za prítomnosti obhajcu) na dotaz predsedníčky odvolacieho senátu zhodne vyhlásili, že návrhy na doplnenie dokazovania v rámci odvolacieho konania nemajú (č. l. 472 spisu). K tomu je potrebné uviesť, že dôsledkom späťvzatia návrhu procesnej strany na vykonanie dôkazu je neopodstatnenosť vykonania takéhoto dôkazu. Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania možno realizovať písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní či verejnom zasadnutí. Možno tak spraviť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle jeho judikatúry (R 116/2014) je vyhlásenie procesnej strany v záverečnej fáze súdneho konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, jej konečným prejavom o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania zároveň jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V prejednávanej veci je takýmto prejavom aj vyhlásenie procesných strán na verejnom zasadnutí dňa 6. septembra 2018, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 472 spisu). Odvolací súd, viazaný týmto prejavom vôle obhajoby, teda postupoval správne a v súlade so zákonom, ak, vychádzajúc zo skutočností, že následkom takto učeného späťvzatia všetkých skôr uplatnených návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania zanikla potreba o nich procesne relevantným spôsobom rozhodnúť, sa týmito viac nezaoberal a na tieto neprihliadal.

Dovolací súd tak nezistil v postupe súdu prvého stupňa ani v postupe odvolacieho súdu, nadväzujúcim na návrhy obvineného na vykonanie dôkazov, žiaden nedostatok, ktorý by v predmetnej veci umožňoval dospieť k záveru o porušení práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Záverom sa k týmto námietkam obvineného žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

S ohľadom na uvedené musel dovolací súd vo vzťahu k námietkam obvineného, subsumovaným pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku konštatovať, že tento bol uplatnený neopodstatnene.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku obvinený tvrdil, že hlavné pojednávanie sa konalo v jeho neprítomnosti napriek tomu, že na to neboli splnené zákonné podmienky. Vo vzťahu k uvedenej námietke obvineného bolo preto úlohou dovolacieho súdu posúdiť, či konaním pred súdom prvého stupňa, ktoré vyústilo do dovolaní napadnutého rozsudku Okresného súdu Nové

Zámky, teda prerokovaním vecí na hlavnom pojednávaní bez prítomnosti obvineného, nedošlo k porušeniu jeho ústavne garantovaného práva na prerokovanie vecí v jeho prítomnosti.

Prítomnosť na hlavnom pojednávaní upravuje § 252 Trestného poriadku.

V zmysle odseku 1 uvedeného ustanovenia sa hlavné pojednávanie koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu, zapisovateľa a prokurátora.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia v neprítomnosti obžalovaného môže súd hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného a prítom

a) obžaloba bola obžalovanému riadne doručená a obžalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný,

b) obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní a obvinený bol upozornený na možnosť preštudovať spis a urobiť návrhy na doplnenie vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania,

c) obžalovaný bol na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti upozornený,

d) obhajca obžalovaného, ktorý je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, vyhlási, že netrvá na osobnom výsluchu obžalovaného.

Podľa odseku 3 označeného ustanovenia hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov. To neplatí, ak obžalovaný výslovne odmietol účasť na hlavnom pojednávaní alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

Podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že za účelom prejednávania trestnej veci obvineného sa v dňoch 15. októbra 2015, 19. novembra 2015, 13. januára 2016, 6. októbra 2016, 1. decembra 2016, 8. februára 2017, 12. apríla 2017, 7. júna 2017 a 24. augusta 2017 uskutočnilo v prítomnosti obvineného hlavné pojednávanie, na ktorom bolo za dodržania princípov kontradiktórnosti konania vykonané dokazovanie. Po vyhlásení dokazovania za skončené na hlavnom pojednávaní konanom 24. augusta 2017 udelila predsedníčka senátu slovo na záverečné reči. Obvinený využil priestor poskytnutý mu na prednesenie svojej záverečnej reči na vznesenie námietky zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Nové Zámky. Z uvedeného dôvodu bolo hlavné pojednávanie odročené na neurčito a trestná vec obvineného bola predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o návrhu obvineného na odňatie a prikázanie vecí. Po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre o neodňatí trestnej veci obvineného Okresnému súdu Nové Zámky, tento určil ďalší termín hlavného pojednávania na 15. novembra 2017. Obvinený si predvolanie naň, obsahujúce poučenie podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku, § 252 ods. 2, ods. 3 a ods. 5 Trestného poriadku a § 263 ods. 2 Trestného poriadku (č. I. 321 spisu) riadne prevzal 29. septembra 2017 (č. I. 319 spisu).

Vychádzajúc z uvedeného, je nepochybné, že obvinený bol na hlavné pojednávanie konané 15. novembra 2017 riadne a včas predvolaný [ako to vyžaduje § 252 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku] a zároveň v zmysle § 252 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku výslovne poučený o možnosti vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 15. novembra 2017 (streda), nariadenom na 8.30 hod. a (v

dôsledku preverovania dôvodu neprítomnosti obvineného) začatom o 8.40 hod. uvedeného dňa, však vyplýva, že obvinený J. G. sa napriek riadne a včas doručenému predvolaniu na hlavné pojednávanie nedostavil. Predsedníčka senátu na hlavnom pojednávaní konštatovala, že obvinený svoju neúčast' do doby začatia hlavného pojednávania žiadnym spôsobom neospravedlnil ani nežiadal hlavné pojednávanie odročiť, čo bolo bezprostredne pred začatím hlavného pojednávania overené aj v podateľni súdu. Súčasne bolo bezprostredne pred začatím hlavného pojednávania zistené, že obvinený sa nenachádza vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody. S ohľadom na uvedené súd po zistení stanoviska prokurátorky k uskutočneniu hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného uznesením podľa § 252 ods. 2 Trestného poriadku vyhlásil, že hlavné pojednávanie sa vykoná v neprítomnosti obvineného. Po následnom doplnení dokazovania oboznámením odpisu z registra trestov obvineného bolo dokazovanie vyhlásené za skončené. Vyhláseniu rozhodnutia okresného súdu vo veci samej predchádzala záverečná reč prokurátorky. Hlavné pojednávanie bolo skončené o 9.35 hod. daného dňa. Z úradného záznamu vyhotoveného predsedníčkou senátu bezprostredne po skončení hlavného pojednávania dňa 15. novembra 2017 (č. l. 334 spisu) vyplýva, že v rozpore s oznámením trestnej kancelárie súdu z času pred začatím hlavného pojednávania, že v prejednávanej veci nebolo súdu doručené žiadne ospravedlnenie obvineného, zistila, že súdu bola v uvedený deň doručená zásielka adresovaná na jej meno a obsahujúca fotokópiu potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti obvineného bez akéhokoľvek sprievodného listu, ktorým by obvinený svoju neúčast' ospravedlňoval alebo žiadal hlavné pojednávanie odročiť. Z pripojenej poštovej obálky (č. l. 333 spisu) mal dovolací súd za preukázané, že zásielka, ktorá je predmetom uvedeného úradného záznamu predsedníčky senátu, došla na okresný súd dňa 15. novembra 2017, pričom na poštovú prepravu bola podaná dňa 13. novembra 2017 (pondelok). Obvineným zaslaný (nedatovaný) formulár "Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti fyzickej osoby v hmotnej núdzi / uchádzača o zamestnanie", vystavený všeobecným lekárom pre dospelých, preukazuje, že obvinený bol na základe označenej diagnózy uznaný za neschopného práce od 10. novembra 2017 (piatok) s vychádzkami povolenými od 13. novembra 2017 v čase od 10.00 hod. do 14.00 hod. a kontrolou určenou na 30. novembra 2017 (č. l. 331-332 spisu). S poukazom na tieto zistenia predsedníčka senátu vo vyhotovenom úradnom zázname vyjadrila názor, že obvineným doručené potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti nie je ospravedlnením jeho neúčasti na hlavnom pojednávaní ani žiadosťou o jeho odročenie. Rovnako odvolací súd nevzhladol v postupe okresného súdu pochybenie, keďže na rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej na ostatnom hlavnom pojednávaní v neprítomnosti obvineného boli splnené procesné podmienky v zmysle § 252 ods. 2 Trestného poriadku (str. 5 napadnutého rozhodnutia krajského súdu).

S ohľadom na uvedené sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil so záverom vysloveným predsedníčkou senátu súdu prvého stupňa v ňou vyhotovenom úradnom zázname, že obvinený svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní neospravedlnil hodnoverným spôsobom, a to nielen pokiaľ ide o náležitosti vyžadované zákonom (§ 120 ods. 2 Trestného poriadku) pre účinné ospravedlnenie neúčasti na úkone zo zdravotných dôvodov, o ktorých obvinený musel vedieť, keďže bol na ne zo strany okresného súdu opakovane upozorňovaný a o nich výslovne poučený (v jednotlivých predvolaniach na hlavné pojednávanie), ale ani pokiaľ ide o včasnosť tohto ospravedlnenia. Hodnovernosť ospravedlnenia vyžaduje aj neodkladnosť jeho oznámenia potom, ako sa obvinený o dôvode, ktorý mu má brániť v účasti na hlavnom pojednávaní, dozvedel. V danom prípade však potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti obvineného bolo do podateľne okresného súdu doručené poštou až v deň konania hlavného pojednávania, a to podľa vyjadrenia samotnej obhajoby v čase o 8.37 hod. (č. l. 357), teda po nariadenom začiatku hlavného pojednávania, o čom obvinený s ohľadom na skutočnosť, že na poštovú prepravu ho podal 13. novembra 2017, musel vedieť, pričom tak konal aj napriek tomu, že z predloženého potvrdenia o jeho dočasnej pracovnej neschopnosti vyplýva, že o skutočnosti, že sa zo zdravotných dôvodov nebude môcť zúčastniť hlavného pojednávania, musel vedieť skôr, najneskôr od začiatku jeho práceneschopnosti (10. novembra 2017), pričom zo spisového materiálu nevyplýva, že by obvinenému ničो bránilo v tom, aby trestnú kanceláriu okresného súdu či už telefonicky, elektronicky alebo osobne (v rámci povolených vychádzok) alebo napokon aj poštou kontaktoval podstatne skôr, respektíve ihneď ako vedel, že sa hlavného pojednávania zo zdravotných dôvodov nebude môcť zúčastniť, a tak ospravedlnil svoju neúčast' na hlavnom pojednávaní včas. Ak mal obvinený záujem sa hlavného pojednávania osobne zúčastniť, bolo jeho povinnosťou so súdom prvého stupňa komunikovať

včas a zákonom predpísaným spôsobom. O termíne konania hlavného pojednávania obvinený vedel už od 29. septembra 2017 (č. l. 319 spisu). Navyše, prosté zaslanie potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti, ktoré neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, teda vyjadrenie, že zdravotný stav osoby, ktorej bolo vystavené, jej neumožňuje účasť na úkone bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby, ale naopak, z ktorého je, s ohľadom na to, že jeho súčasťou je povolenie vychádzok v rozsahu 4 hodín denne, zrejme, že zdravotný stav, neznemožňuje účasť takejto osoby na úkone súdu, nemožno akceptovať ako ospravedlnenie v zmysle § 120 ods. 2 Trestného poriadku.

Zo spisového materiálu je zároveň zrejme, že na poslednom hlavnom pojednávaní, ktorého ako jediného sa obvinený nezúčastnil, bolo dokazovanie vykonané len v rozsahu oboznámenia jeho odpisu z registra trestov. Všetky ostatné dôkazy, ktoré boli súdom prvého stupňa vykonané, boli vykonané na hlavných pojednávaniach v prítomnosti obvineného, ktorému tak bolo umožnené vyjadriť sa k nim, vypočúvaným svedkom klásť otázky, bol mu poskytnutý priestor vyjadriť sa ku skutku, ktorý bol predmetom obžaloby, a to už aj v prípravnom konaní, kde sa taktiež zúčastnil preštudovania vyšetrovacieho spisu a prostredníctvom obhajcu navrhol doplnenie vyšetrovania. S ohľadom na uvedené zistenia musel dovolací súd konštatovať, že v predmetnom štádiu konania pred súdom (t.j. v štádiu hlavného pojednávania bezprostredne predchádzajúceho vyhláseniu meritórneho rozhodnutia) bol daný nielen základný predpoklad pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného, spočívajúci v zmysle § 252 ods. 2 Trestného poriadku v tom, že vec možno spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obvineného, ale zároveň bola pre takýto postup súdu splnená aj podmienka ustanovená v § 252 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku. Kumulatívne splnenie podmienok pre vykonanie hlavného pojednávania vyžadované ustanoveniami § 252 ods. 2 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku už dovolací súd konštatoval vyššie. Zároveň, pre uplatnenie ustanovenia § 252 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku ani pre postup súdu prvého stupňa podľa § 252 ods. 3 Trestného poriadku nebol v predmetnej veci daný dôvod.

Rezumujúc uvedené, je potrebné zdôrazniť, že pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného (§ 252 ods. 2 Trestného poriadku) boli splnené podmienky, pričom obvinený svoju neúčasť na hlavnom pojednávaní neospravedlnil zákonom predvídaným spôsobom (§ 120 ods. 2 Trestného poriadku). Okresný súd Nové Zámky preto odôvodnene vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obvineného a vo veci meritórne rozhodol. S odkazom na uvedené dôvody musel dovolací súd konštatovať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku nebol naplnený.

Pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený subsumoval námietku nezákonnosti zákroku polície, ktorým bol získaný dôkazový materiál, námietku nevykonania výsluchu svedkov K. G. a Y. W. a námietku čítania výpovede svedka K. G. z prípravného konania na hlavnom pojednávaní. Ako to už bolo uvedené vyššie, námietky obvineného, založené na tvrdení o nevyhovení konajúcich súdov ním uplatneným návrhom na doplnenie dokazovania - výsluchom svedkov K. G. a Y. W., dovolateľom formálne subsumované pod naposledy uvedený dovolací dôvod, posúdil dovolací súd z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k námietke nezákonnosti získania dôkazového materiálu - zatavenej injekčnej striekačky s obsahom neznámej bielej kryštalickej látky v objeme 5 ml, obvinený nešpecifikoval, v čom mala ním namietaná nezákonnosť spočívať. Súd preto preskúmal postup príslušníkov Policajného zboru vedúci k zaisteniu predmetnej veci, pričom sa stotožnil so záverom súdu prvého i druhého stupňa o zákonnosti získania predmetného dôkazového materiálu. Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby (č. l. 2 spisu), z potvrdenia o zaistení veci (č. l. 15 spisu), zo zápisnice o prevzatí zaistenej veci (č. l. 16 spisu), z úradného záznamu (č. l. 19 spisu), z hlásenia o použití donucovacích prostriedkov (č. l. 20 spisu), ako aj z výpovedí dotknutých svedkov - členov zakročujúcej hliadky Obvodného oddelenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nových Zámkoch, práp. T. J. a por. L. C. - zhodne vyplýva, že dotknutý dôkazový materiál, nachádzajúci sa v plechovej krabíčke, bol spolu s ďalšími vecami po jej náleze vo vnútornom vrecku koženej bundy obvineného týmto na základe výzvy, nadväzujúcej na jeho bezpečnostnú prehliadku, potreba vykonania ktorej bola vyvolaná konaním

samotného dovolateľa, ktorý napriek spútaníu a chmatom použitým za účelom jeho zaistenia kládol aj po príchode ďalších dvoch policajných hliadok na miesto činu stále aktívny odpor a pokúšal sa o útek, vydaný hliadke s komentárom obvineného, že ide o pervitín, ktorý si bol pre vlastnú potrebu kúpiť v meste Š.. Dovolací súd mal na základe okolností predchádzajúcich zaisteniu obvineného a sprevádzajúcich jeho zadržanie za preukázanú dôvodnosť existencie obavy hliadky, že v prípade obvineného išlo o nebezpečného páchatel'a, ktorý mohol mať pri sebe zbraň. Preto vyhodnotil postup príslušníkov polície, ktorí prišli k vykonaniu osobnej prehliadky obvineného, ako odôvodnený a súladný so zákonom (§ 99 ods. 4 Trestného poriadku s poukazom na § 102 ods. 4, posledná veta, Trestného poriadku).

K naplneniu uplatneného dovolacieho dôvodu nedošlo ani vykonaním dôkazu - výsluchu svedka K. G. - prečítaním zápisnice o jeho výpovedi z prípravného konania. Vykonanie dokazovania výsluchom svedka K. G. navrhovala samotná prokurátorka a opakovane i obvinený. Ako to už dovolací súd konštatoval v súvislosti s námietkou nevyhovenia návrhu obvineného na doplnenie dokazovania osobným výsluchom menovaného svedka na hlavnom pojednávaní, subsumovateľnou pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, úsilie súdu prvého stupňa o zabezpečenie prítomnosti menovaného svedka na hlavnom pojednávaní bolo bezvýsledné. Súd preto na hlavnom pojednávaní 7. júna 2017 pristúpil v zmysle § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku k vykonaniu tohto dôkazu prečítaním zápisnice o výsluchu uvedeného svedka z prípravného konania (č. l. 279 spisu). Z vyššie opísaných okolností je zrejmé, že na takéto postupy súdu prvého stupňa boli splnené podmienky predvídané Trestným poriadkom v § 263 ods. 3 písm. a), keďže svedok K. G. sa ani na opätovné predvolanie súdu k výsluchu bez dôvodného ospravedlnenia nedostavil a jeho predvedenie bolo opakovane neúspešné, a zároveň, vychádzajúc zo zápisnice o jeho výsluchu (č. l. 75 - 78 spisu), nepochybné, že jeho výsluch bol vykonaný po vznesení obvinenia a spôsobom zodpovedajúcim zákonným ustanoveniam, pričom, hoci u tohto svedka v čase jeho výpovede v prípravnom konaní žiadna skutočnosť neodôvodňovala predpoklad, že na hlavnom pojednávaní ho nebude možné vypočuť, bol o jeho výsluchu riadne upovedomený i obvinený, ktorý však možnosť zúčastniť sa tohto úkonu nevyužil (č. l. 78 spisu), ako na to v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal už okresný súd (str. 5 rozsudku okresného súdu).

Na základe uvedeného musel dovolací súd konštatovať, že v prejednávanej veci nebol naplnený ani dovolací dôvod uplatnený obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

S námietkou nesprávneho právneho posúdenia konania obvineného podľa § 172 ods. 1 písm. c) Trestného zákona sa podrobne vysporiadal už súd prvého stupňa, ktorý správne poukázal na to, že pokiaľ obvinený prechovával, hoci aj pre vlastnú potrebu, psychotropnú látku (ktorou metamfetamín je) v množstve, prevyšujúcom desaťnásobok obvykle jednorazovej dávky na použitie, alebo s takou látkou neoprávnene nakladal akýmkoľvek iným spôsobom než prechovávaním, aplikácia § 171 Trestného zákona je vylúčená a je na mieste posudzovať jeho konanie z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 Trestného zákona.

Podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona kto neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona odňatím slobody až na päť rokov sa páchatel' potrestá, ak neoprávnene prechováva pre vlastnú potrebu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor vo väčšom rozsahu.

Podľa § 135 ods. 1 Trestného zákona prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora pre vlastnú potrebu sa rozumie mať neoprávnene v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú potrebu.

Podľa § 135 ods. 2 Trestného zákona prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora pre vlastnú potrebu vo väčšom rozsahu sa rozumie mať neoprávnene v držbe po akúkoľvek

dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekursor v množstve, ktoré zodpovedá najviac desaťnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu.

Podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona kto neoprávnené

- a) vyrobí,
 - b) dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť,
 - c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo
 - d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekursor alebo kto takú činnosť sprostredkuje,
- potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

Z citovaných ustanovení Trestného zákona bez pochybností vyplýva, že pri množstve psychotropnej látky, zodpovedajúcom viac ako desaťnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, je už z hľadiska právnej kvalifikácie konania irelevantné, či bola táto určená na osobnú spotrebu páchatel'a alebo nie. Táto okolnosť má význam pre právne posúdenie prechovávaní psychotropnej látky len v množstve, zodpovedajúcom najviac desiatim obvykle jednorazovým dávkam na použitie. Preto pokiaľ konajúce súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli ku skutkovému zisteniu, poňatému do skutkovej vety výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu, že obvinený J. G. kúpil a prechovával metamfetamín v množstve, zodpovedajúcom najmenej 42 obvykle jednorazovým dávkam drogy, ktoré napokon nespochybnil ani samotný obvinený, okolnosť, hoci by aj vykonaným dokazovaním bola preukázaná a prvostupňovým súdom vyjadrená v skutkovej vete, že uvedená psychotropná látka bola v celom rozsahu určená pre jeho osobnú spotrebu, by nemohla mať pre právne posúdenie jeho konania žiaden význam. Z uvedeného dôvodu bol žalovaný skutok konajúcimi súdmi správne subsumovaný pod právnu kvalifikáciu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o spochybnenie podriadenia konania obvineného pod skutkovú podstatu daného trestného činu vyjadrenú práve v písm. c) dotknutého ustanovenia, a teda po objektívnej stránke spočívajúcu v neoprávnenej kúpe, predaji, výmene alebo zadovážení (v danom prípade) psychotropnej látky, k tomu najvyšší súd opakovane pripomína, že v rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením a oprávnený posudzovať len, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona. V skutkovej vete (jej vyššie parafrázovaných častiach) výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je nepochybne a celkom jednoznačne vyjadrené, že obvinený J. G. kúpil a prechovával metamfetamín v tam špecifikovanom množstve, čo ako vymedzenie samotného konania patrí do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy. S ohľadom na uvedené musel aj dovolací súd konštatovať, že konanie obvineného tak, ako bolo vymedzené v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu nedovolení výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekursorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a písm. d) Trestného zákona.

Za dôvodne vznesenú dovolací súd nepovažoval ani námietku obvineného smerujúcu proti aplikácii § 38 ods. 5 Trestného zákona. Použitie označeného ustanovenia, a teda zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, bolo v prejednávacom prípade odôvodnené skutočnosťou, že obvinený spáchal zločin, hoci v minulosti už bol uznaný vinným zo spáchania (iného) zločinu. Neobstojí pritom argumentácia obvineného, že predchádzajúceho zločinu sa dopustil pred viac než 15 rokmi. Ako vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného správne poznamenala prokurátorka, pre aplikáciu § 38 ods. 5 Trestného zákona nie je rozhodujúce, kedy k odsúdeniu došlo, ale len či nebolo zahladené. Z odpisu registra trestov obvineného (č. l. 379 spisu), obstaraného odvolacím súdom pred rozhodnutím o odvolaní obvineného, spoľahlivo vyplýva, že vo vzťahu ku skutkom, z ktorých bol obvinený uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Komárno z 23. januára 2003, sp. zn.

2T/192/2002, právoplatným 11. apríla 2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra z 11. apríla 2003, sa naňho nehľadí, akoby nebol odsúdený. To znamená, že doposiaľ nedošlo k zahladeniu odsúdenia obvineného za tieto skutky, a preto boli konajúce súdy, s ohľadom na toto odsúdenie obvineného, povinné aplikovať § 38 ods. 5 Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd nemohol považovať za daný ani dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.